

že trestanec nosí šaty, obuv a jiné věci správou trestnice mu dané shledávati držbu věcí těch trestancem byt' jen po rozumu trestního zákona. Rozhodným jest, že i za tohoto předpokladu byly věci při nejmenším současně i v držení správy trestnice, která, dohlížeje svými zřízenci na samotné trestance, dohlíží i na věci jimi nosené, má je takto v dosahu své skutečné moci a může přes to, že je nosí trestanci, volně s nimi nakládati odnímáním jich tomu kterému trestanci a podobně. Znemožnil-li stěžovatel tím, že s věcmi, které na sobě měl, utekl, správě trestnice další volné nakládání s věcmi, které z jejího příkazu nosil, a vybavil-li se svou osobou i věci ty z dosahu skutečné moci majitelky, zanikla tím dosavadní držba správy trestnice k věcem těm. Při nejpříznivějším pro stěžovatele názoru změnil držbu dosud s jinou osobou společnou ve svou držbu výhradní, takže odňal věci z držby osoby jiné. Že při nedostatku jiného šatstva bez věcí, jimiž ho správa trestnice vystrojila, utéci nemohl, jest bez významu; čin trestný nestane se beztrestným tím, že byl nezbytným předpokladem jiného bezpráví byt' jen povahy kárné. Je-li dán znak odnětí věci z cizí držby, nepřichází pojem zpronevěry v úvahu. Z vývodů stížnosti nelze poznati, jaký skutkový obsah dává úmyslu jí popřenému, věc sobě přivlastniti a pošantročiti. Má-li tím na mysli, že zloděj musí míti úmysl, prodáním věci opatřiti si hotovost anebo jinak zúžitkováním věci zvýšiti (rozmnožiti) svůj majetek, je zřejmě na omylu. Pojem »pro svůj užitek« jest opodstatněn jakýmkoliv způsobem nakládání s věcí, jaký jest výronem práva vlastnického, zejména i takovým užíváním věci, při kterém se věc spotřebuje byt' teprve po delší době, ba i pouhým držením věci časově neomezeným. Úmysl směřující ku trvalému držení věci stěžovatelem odňatých, jest však v napadeném rozsudku zjištěn větami, že obhajoba obžalovaného, že při útěku použitých oděvních součástí nemínil si ponechati . . ., nýbrž chtěl je opět správě trestnice vrátiti, ocenil soud jako pouhou výmluvu. Rozsudek vyhovuje i ve směrech stížností dotčených správnému výkladu zákona i bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2843.

Bezbrannost ve smyslu § 128 tr. zák. stejně jako ve smyslu § 127 tr. zák. znamená naprostou nezpůsobilost klásti odpor; v případech, kde pachatel musel přemoci odpor napadené osoby, se vyžaduje, by užil takového násilí, že svobodná vůle napadené byla úplně potlačena, že byla neschopnou, by mu činila odpor a že jí nezbylo, než podrobiti se vůli útočnickově.

(Rozh. ze dne 2. července 1927, Zm II 106/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 31. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle §u 128 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopočestnosti podle §u 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako

zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že tu chybí zákonná známka zločinu podle Šu 128 tr. zák., totiž pohlavní zneužití osoby bezbranné; soud prý nesprávně posoudil otázku bezbrannosti, přehlédnuv, že Š-ová nebyla bezbrannou, dokud jí zbývala možnost pustiti krávu a uvolněné ruky použití k účinnější obraně proti útočníkovi. Námitka jest odůvodněná. Nalézací soud dospěl k úsudku, že Š-ová byla ve stavu bezbrannosti na základě skutkových zjištění, že obžalovaný ji tak pevně držel, že měla od použitého násilí na obou pažích modřiny, obě ruce oteklé, ruce i záda bolestivá, že se mu nemohla ubrániti, ač se bránila jak mohla, přes to že byla v obraně omezena tím, že držela pravou rukou krávu na provaze, by jí neutekla, a že od ní upustil teprve, až ona, vidouc že by se neubránila, počala křičeti o pomoc. Bezbrannost ve smyslu Šu 128 tr. zák. stejně jako ve smyslu Šu 127 tr. zák. znamená naprostou nezpůsobilost klásti odpor. Vyžaduje se tudíž, jak správně uvádí stížnost, k pojmu bezbrannosti v případech, kde pachatel musel přemoci odpor napadené osoby, že užil takového násilí, že svobodná vůle napadené byla úplně potlačena, že byla neschopnou, by mu činila odpor a že jí nezbylo, než podrobiti se vůli útočnickově. Rozsudek zjišťuje, že se Š-ová obžalovanému bránila, jak mohla. Tím vylučuje skutkovou podstatu Šu 128 tr. zák., neboť dokud se Š-ová mohla brániti, nebyla bezbrannou. Byla by tu ovšem skutková podstata tohoto zločinu, kdyby se obžalovanému bylo podařilo použitým násilím zlomit její odpor, učiniti ji nezpůsobilou k obraně a kdyby jí v tom stavu byl pohlavně zneužil způsobem v Šu 128 tr. zák. naznačeným. Že Š-ová byla obžalováním násilím uvedena do takového stavu, že byla neschopna, by mu kladla odpor a že v tomto stavu byla jím zneužita, rozsudek nezjišťuje. Nezjišťuje tedy podstatný znak zločinu, jímž obžalovaného uznává vinným a jest proto zmatečným podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 2844.

Rodiče zletilého obžalovaného nemohou za něho podati zmateční stížnost, vzdal-li se jí obžalovaný. Lhostejno, zda obžalovaný napotom souhlasil s tím, by byla zmateční stížnost rodiči podána, a zda protokolování vzdání se stalo v nepřítomnosti obhájce.

(Rozh. ze dne 4. července 1927, Zm II 280/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost rodičů obžalovaných do usnesení krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 5. června 1927, jímž byla odmítnuta jejich zmateční stížnost do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Mo-